

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 5. září 2023 v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Stiboříka a soudců JUDr. Ivo Skoupého a Mgr. Romana Drahného **odvolání obžalovaného** [REDACTED] narozeného [REDACTED], a **státního zástupce** Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích z 28. června 2023, sp. zn. 62 T 9/2023,

a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o vině skutkem, jímž měl

- obžalovaný [REDACTED] dne [REDACTED] 2022 v ranních hodinách poté, co se vůči poškozené [REDACTED], tehdy [REDACTED] dopustil pokusu o znásilnění a další násilné trestné činnosti, tuto odtáhnout po břicho na místo pod keře, a když uslyšel, že se někdo blíží, místo opustit, přičemž neposkytl poškozené potřebnou dostatečnou pomoc spočívající v zajištění příjezdu záchranné služby nebo převozu do nemocničního zařízení, ani přes jinou osobu, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, a poškozená, přestože dýchala, což obžalovaný v době vlastní přítomnosti na místě sledoval, ležela po rdousícím útoku před odchodem obžalovaného z místa činu po celou dobu na břicho na zemi v bezvědomí, obžalovaný jinak poškozenou nekontroloval, zda nemá na těle zranění, a pro stav bezvědomí si musel být vědom nejméně rizika vážného následku na zdraví poškozené,

v čemž byl spatřován přečin neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku.

Podle § 258 odst. 2 trestního řádu se dále napadený rozsudek **zrušuje** ve výrocích o trestech a výrocích o náhradě škody a nemajetkové újmy.

Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se ve věci znovu rozhoduje **takto:**

Podle § 171 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovaný [REDACTED] narozený [REDACTED] **odsuzuje k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 4 (čtyř) roků.**

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon uloženého trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému dále **ukládá trest vyhoštění** z území České republiky na dobu **6 (šesti) let**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je **obžalovaný povinen** zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] rozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE] k rukám zmocněnkyně [REDAKCE], advokátky se sídlem [REDAKCE] částku 150 000 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je **obžalovaný povinen** zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra České republiky, IČO: 47114304, se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, částku 12 232 Kč.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové **zamítá**.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přčínem znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločinem omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, přčínem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přčínem neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku. Podle § 171 odst. 3 trestního zákoníku pak byl za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř let a šesti měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovaný pro výkon uloženého trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu šesti let. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu bylo obžalovanému uloženo zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené [REDAKCE] částku 150 000 Kč a na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR částku 12 232 Kč.
2. Skutek, jehož se měl obžalovaný podle napadeného rozsudku dopustit, spočíval v tom, že dne [REDAKCE] 2022 v době po 05:34 hodin v [REDAKCE] okres [REDAKCE] Pardubický kraj, po předchozím požití alkoholických nápojů a náhodném setkání s poškozenou [REDAKCE] tehdy [REDAKCE] narozenou [REDAKCE] která byla v té době také pod vlivem alkoholických nápojů, jakož i léčiv, tuto pozval k sobě do bytu na adrese [REDAKCE] kam s ním dobrovolně odešla, a po krátké návštěvě, při níž došlo ke slovnímu projevu poškozené o velikosti penisu obžalovaného, po čemž se cítil uražen, poškozená opustila jeho byt, a následně poškozenou, v úmyslu vykonat na ní pohlavní styk a ponížit její důstojnost v sexuální oblasti, znovu vyhledal a pronásledoval ji až k zalesněné části u chodníku mezi autobusovou zastávkou na silnici č. [REDAKCE] a ulicí [REDAKCE] kde k ní zezadu přistoupil, strhl z ní bundu, chytil ji zezadu svými rukama a otočil si ji čelem k sobě, poškozená začala padat dozadu na zem,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

obžalovaný spadl tělem na ni, poškozená ležela na zádech na zemi, obžalovaný dal rukama přes odpor poškozené její nohy od sebe, jednou svou rukou sáhl nejméně na prso poškozené přes oblečení, poškozená ho prosila, aby ji nechal být, a protože začala křičet o pomoc, tak obžalovaný ustal v sexuálně násilném ataku, pravou rukou uchopil poškozenou za krk a započal ji se střední intenzitou násilí rdousit, levou rukou ji během rdoušení držel za zápěstí pravé ruky, poškozená pojala obavu o svůj život, neboť nemohla dýchat, dusila se, pokoušela se rukama i nohama fyzicky bránit, během rdoušení po krátkém časovém intervalu upadla do bezvědomí, pročez obžalovaný rdoušení zanechal, a protože dostal strach, že poškozenou udusil, udeřil poškozenou opakovaně fackou do obličeje, aby se probudila, poškozená se pak hluboce nadechla, a poté již plynule dýchala, kdy rdoušení poškozené nebylo takové soustavné délky a natolik vysoké intenzity, aby bylo bezprostředně způsobitelné ohrozit život poškozené, avšak poškozená byla během aktu rdoušení citelně omezena ve svobodě pohybu, obžalovaný poté poškozenou odtáhl po břicho na místo pod keře, a když uslyšel, že se někdo blíží, místo opustil, přičemž neposkytl poškozené potřebnou dostatečnou pomoc spočívající v zajištění příjezdu záchranné služby, nebo převozu do nemocničního zařízení, ani přes jinou osobu, ač mu v tom objektivně nic nebránilo, kdy poškozená, přestože dýchala, což obžalovaný v době vlastní přítomnosti na místě sledoval, ležela po rdousícím útoku před odchodem obžalovaného z místa činu po celou dobu na břicho na zemi v bezvědomí, obžalovaný jinak poškozenou nekontroloval, zda nemá na těle zranění, a pro stav bezvědomí si musel být vědom nejméně rizika vážného následku na zdraví poškozené, a svým jednáním poškozené [REDAKCE] rozené [REDAKCE] narozené [REDAKCE] způsobil zranění, a to drobnou odřeninu na špičce nosu, drobné odřeniny v koutcích úst a nad horním rtem, tržnou ranku na vnitřní straně dolního rtu, škrábanec v dolní části levé tváře délky cca 6 cm, odřeniny pod bradou, menší odřeniny na levé části krku, drobné odřeniny na zádech cca 10 cm pod krkem, škrábanec v oblasti levé lopatky délky cca 10 cm a pod ním několik menších škrábanců a menší podlitinu, škrábanec na zádech nad pravou lopatkou délky cca 4 cm, otlačky nad oběma patami, podlitinu v oblasti levého prsu vlevo od bradavky rozměru cca 2 x 4 cm, dvě červené skvrny v oblasti mezi levým prsem a pupíkem rozměrů cca 3 x 4 cm a 2 x 2 cm, shluk menších podlitin a škrábanců pod krkem vpředu na levé straně v oblasti klíční kosti rozměrů cca 7 x 4 cm, otlaček nad pravým prsem ve směru do podpaží, 2 drobné odřeniny pod pupíkem, větší podlitinu pod levým kolenem, drobné odřeniny na levé paži v oblasti kosti vřetenní a v loketní jamce, otlaček na pravé paži pod loktem, odřeniny na levé dlani a levém ukazováčku z vnitřní strany a na palci pravé ruky, kontuzi krku se zhmožděním, hematom na krku a hrudníku a sufuzi na hlasivkách, poškozená byla se zraněními hospitalizována dne [REDAKCE] 2022 v [REDAKCE] nemocnici, téhož dne byla na žádost poškozené hospitalizace ukončena, poškozená cítila bolesti krku, rtu a na levém prsu, v dalších dnech se zranění krku projevovalo zhoršeným polykáním, kdy pro nošení lékařsky předepsaného krčního límce, bolesti a dodržování klidového režimu byla poškozená podstatně omezena v obvyklém způsobu života po dobu nejméně 7 dní, přičemž obžalovaný musel být pro mechanismus a intenzitu použitého násilí či pohybů proti tělu poškozené srozuměn se vznikem takových či obdobných následků na zdraví poškozené, a u poškozené byla tímto jednáním dále dekompenzována emočně nestabilní porucha osobnosti, kterou před činem trpěla, a to se středně těžkou závažností zhoršení psychického stavu, s prohloubením základní symptomatiky anomální osobnosti a s rozvojem úzkostné

depresivní symptomatiky, kdy poškozená si část skutku vybavovala s tím, že nemohla dýchat, dostavil se u ní v době rdoušení tísnivý pocit obavy, že zemře, a od doby činu trpí i zlými sny.

3. Proti tomuto rozsudku podal v řádné procesní lhůtě odvolání obžalovaný [REDACTED] a státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové.
4. Obžalovaným podané odvolání je proti vině, tak proti výši trestu, jakož i proti náhradě nemajetkové újmy. Obžalovaný vytýká trestnímu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, tyto vady: Obžalovaný je přesvědčený o tom, že nebyl objektivně prošetřený celý jeho případ při zjišťování všech okolností, a to v jeho neprospěch i v jeho prospěch (např. poškozená ve své výpovědi před policií poukázala na závadné jednání otce). Dále má obžalovaný za to, že byl krácen na svých právech a od začátku svého trestního stíhání mu nebyl ustanoven advokát k ochraně jeho práv a oprávněných zájmů. Prvoinstanční krajský soud nedokázal zcela správně zhodnotit veškeré okolnosti daného případu. Správně bylo konstatováno, že obžalovaný neměl v úmyslu poškozenou zavraždit, ale zůstaly otázky kolem jeho úmyslu, že by ji chtěl znásilnit. Skutečnost byla taková, že poškozená byla zcela pod vlivem alkoholu a v podstatě nevnímala to, co se s ní dělo, když po spáchání skutku ještě po několika hodinách měla v sobě 1,8 promile alkoholu. Dokázala vypít během půl hodiny litr vína a nebyla ničeho schopná. V místě svého bydliště se zhroutila a seděla na chodníku a plakala. Již od mládí byla poškozená psychicky labilní, léčila na psychiatrii a nechtěla žít. Již v [REDACTED] letech se poškozená pokusila o sebevraždu a asi měsíc před tou událostí v roce 2022 se pokusila o sebevraždu znovu. Její stav se následně stále zhoršoval, což řešila poškozená nadměrným požíváním alkoholu. Nepamatovala si žádné okolnosti, jenom si vybavovala, že byla v bytě s třemi či čtyřmi [REDACTED] byli starší kolem 40 až 50 let, přičemž neměla žádnou negativní emoci. V bytě se cítila poškozená celkem dobře. Skutečnost byla zcela jiná, ale ona pod vlivem alkoholu si vůbec nic nepamatovala. Obžalovanému bylo ženy líto, byl podnapilý, ale když viděl plačící ženu, nabídl jí svou pomoc s tím, že ji vzal k sobě. Nechtěl jí ublížit, pouze pomoci. V bytě poškozená opět volala svého kamaráda, ale tento ji nechtěl pomoci. Pak pod vlivem alkoholu se spolu začali objímat a ona z vlastní iniciativy mu sáhla do kalhot, a když zjistila, že má malý penis, tak se smála. To by žena nemusela. V tom případě se pak cítí muž terčem posměchu, jinak se tomu může říkat i zhrzená ješitnost. Tehdy obžalovaný mohl mít motiv a měl veškeré možnosti ji znásilnit, leč neučinil tak. Co mu v tom bránilo, když byl zhrzený ve svém bytě a ponížený. V poklidu svého bytu ji mohl nutit k sexu, k němuž byl z její strany vyprovokován, přičemž ona sama by vůči němu byla bezmocnou vzhledem k množství alkoholu, který konzumovala, jenže paradoxně tak neučinil. Je třeba rozeznat uraženou ješitnost a na druhé straně násilnické sklony. Nikdy v minulosti obžalovaného k ničemu takovému nedošlo. Je fakticky nesmyslné myslet si o někom, kdo měl chtít vraždit, že by tento čin nedokonal, když k tomu měl příležitost. Chybí zde jakýkoliv motiv a úmysl. Uraženou ješitnost a ponížení nelze zaměňovat za pokus o vraždu, jakož je zcela nesmyslné kompenzovat své ponížení za nejstrašnější zločin, protože kdyby obžalovaný chtěl připravit poškozenou o život, tak mohl kdykoliv tak učinit, když byla u něho v bytě. Obžalovaný se nikdy v minulosti nedopustil žádných násilných činů a ani netrpí sexuální deviací pod vlivem alkoholu. Jedná se o člověka, který se nedopustil žádných násilností, který chtěl pomoci bezmocné ženě. Je nesmyslné tvrzení, že by jí chtěl ublížit a absurdní, že by se chtěl dopustit znásilnění, ke kterému měl příležitost. K celé situaci došlo proto, že se cítil jako muž zhrzený ve

své ješitnosti a snažil se následně o to, že by to poškozené nějak oplatil, a třeba by ji vystrašil. Muži jsou na rozdíl od žen slabí a ješitní, a proto někdy z jejich strany dochází ke krokům, které vypadají a většinou i jsou nesmyslné, ale pod vlivem alkoholu mají svou sice absurdní, ale vlastní mužskou logiku. Nikdy ale nelze směřovat násilný čin se zhrzenou mužskou ješitností, jak se to v tomto případě stalo. Odvolatel chtěl poškozenou trochu vystrašit, přičemž se ona ani vůbec nelekla, když ji po odchodu z bytu dohnal a k ní přistoupil. Jak sám obžalovaný doznal, chtěl ji jen trochu vystrašit, a ona se vůbec nelekla, když ji dohnal. Jak sám přiznal, měl chuť ji svléknout, držet za ruce, ale když ho odstrčila a křičela, chtěl jen, aby mlčela, ale nikoliv neměl v úmyslu ji ublížit nebo znásilnit. Když poškozená zmlkla, naopak se snažil ji přivést k životu. Pleskl ji po tvářích, aby se probírala, nikoliv znásilnit či ji způsobit násilí. Když se pak poškozená nadechla, tak ji odtáhl pod keř, aby na ní nepršelo. Udělal vše pro to, aby poškozenou uchránil, nikoliv zabil. Chtěl ji pomoci a žádný úmysl k ublížení poškozené zde nebyl. Chránil ji a za to by měl pykat? Dokladem je i to, že podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví se po vystrašení a následném bezvědomí kromě toho, že když začala poškozená křičet, on se snažil ji pouze umlčet, nikoliv ublížit. Dle posudku násilí na poškozené trvalo jen velmi krátkou dobu a bezvědomí způsobil zejména požitý alkohol, který poškozená předtím vypila. Na druhé straně se poškozená z otřesu vzpamatovala, přičemž chodila do práce, kde se cítila dobře, takže o nějaké újmě a a náhradě škody nelze vůbec hovořit. Šlo jen o souhrn okolností, kdy obžalovaný chtěl své ponížení kompenzovat případným vystrašením a když ze strany poškozené došlo k tomu, že začala křičet, tak ji nechtěl ublížit, ale pouze chtěl, aby nekřičela. Způsob, který zvolil, vůbec neodpovídá tomu, že jí chtěl ublížit. Když odešla z bytu poškozená, která se smála a které v odchodu vůbec nebránil, ačkoliv tak mohl učinit a v poklidu svého bytu ji nutit k sexu, k němuž byl z její strany vyprovokován, přičemž ona sama by vůči němu byla bezmocnou vzhledem k množství alkoholu, který konzumovala, tak neučinil. Obžalovaný, který se ani nikdy v minulosti nedopustil žádných násilných činů a ani netrpí sexuální deviací pod vlivem alkoholu. Závěrem chce odvolání sdělit, aby odvolací soud dodržel zásady platné pro trestní řízení, a sice že a/ souhrn nepřímých důkazů k prokázání viny obžalovaného musí tvořit logickou a ničím nenarušovanou soustavu vzájemně se doplňujících důkazů, která ve svém celku nejen spolehlivě prokazuje všechny okolnosti zažalovaného skutku a usvědčuje z jeho spáchání obžalovaného, ale současně vylučuje možnost jakéhokoli jiného závěru b/ zůstanou-li po vyčerpání všech dosažitelných důkazů pochybnosti o některé skutkové okolnosti důležité pro zavinění, je nutno s použitím zásady in dubio pro reo rozhodnout ve prospěch obžalovaného a neuznat jej vinným. Proto navrhl, aby odvolací soud rozhodl tak, aby zrušil přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 tr. zákoníku, ukončený ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zločin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, přičemž zvažil ponechání přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku, byť nechtěného v dobré víře, a přečinu neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 tr. zákoníku s tím, že se ponechá podle § 228 odst. 1 tr. řádu povinnost, že je obžalovaný povinen zaplatit na náhradu škody poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, IČO: 47114304, se sídlem Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, částku 12 232 Kč.

5. Státní zástupce nesouhlasí s úvahami nalézacího soudu ve vztahu k právní kvalifikaci jednání obžalovaného, kdy uplatněnou právní kvalifikaci jednání ve vztahu k druhé fázi útoku zločinem vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, ukončené ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1

trestního zákoníku po úpravě popisu skutku nalézací soud změnil a jednání obžalovaného právně posoudil podle jiných ustanovení trestního zákoníku. Pokud jde o kritický incident, objektivně zjištěná zranění na těle poškozené přesvědčivě vyloučila, že by úmysl obžalovaného směřoval toliko k prostému ublížení na zdraví a že by útok na tělesnou integritu poškozené byl pouhým náhodným „příškrčením“, které vedlo ve svém důsledku k prostému ublížení na zdraví. Tyto skutečnosti jednoznačně vyplývají z utrpených úrazových změn, resp. jejich následků ve smyslu rozvoje rozhodného dušení (známky dušení byly jednoznačně prokázány úrazovými změnami na těle poškozené), kdy v případě, že by u poškozené došlo k intenzivnějším a delší dobu trvajícím stížením krku, by jednání obžalovaného vedlo ve velmi krátkém časovém intervalu k bezprostřednímu ohrožení jejího života, resp. až k její smrti. Poškozená se v kritických okamžicích na místě činu dle vyjádření znalce z odvětví soudního lékařství musela nacházet v horní fázi druhého stadia procesu dušení z možných čtyř stadií, přičemž ze samotné výpovědi obžalovaného vyplynulo, že vzhledem k tomu, že poškozená upadla do bezvědomí a přestala dýchat, měl obavu, že ji zardousil, proto ji otevřenou dlaní propleskl a ona se zhluboka nadechla, čímž v této části své výpovědi charakter svého útoku a případně i své srozumění s následkem popsal, čímž lze vyloučit jeho popěrnou část výpovědi ve vztahu k úmyslu usmrtit poškozenou jako osamocenou, nevěrohodnou, argumentačně nepodloženou, v logických souvislostech nepřesvědčivou a v zásadě ryze účelovou, v mnohém až naivní, zjevně motivovanou snahou vyhnout se trestní odpovědnosti za spáchaný skutek nebo snížit míru svého zavinění. Státní zástupkyně je přesvědčena, že s ohledem na provedené důkazy jednání obžalovaného [REDAKCE] směřovalo v kritických okamžicích na místě činu k usmrcení poškozené. Je proto nepochybné, že obžalovaný byl srozuměn s tím, že poté, co poškozená začala křičet, za situace, kdy upadli na zem a obžalovaný ji sexuálně atakoval, ji chtěl umlčet a o nejméně střední intenzitě užitého násilí, resp. tlaku na krk poškozené rukou, kdy druhou rukou držel její ruku, aby se nemohla bránit, ji zabránil přístupu vzduchu do plic, že může dojít k fatálnímu následku, k němuž nedošlo jen na vůli obžalovaného nezávislých okolnostech. Státní zástupkyně proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, sám uznal obžalované (myšlen zřejmě jen obžalovaný [REDAKCE] vinným jednáním v souladu s podanou obžalobou a toto jednání právně kvalifikoval jako pokus přečinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku § 185 odst. 1 trestního zákoníku a pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 140 odst. 1 trestního zákoníku a uložil mu za tyto trestné činy úhrnný trest odnětí svobody podle § 43 odst. 1 trestního zákoníku a § 140 odst. 1 trestního zákoníku na spodní hranici zákonné trestní sazby se zařazením pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou a trest podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku – vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou a dále povinnost k náhradě škody řádně připojeným poškozeným.

6. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i řízení předcházející, a zjistil následující skutečnosti.
7. Co se týče skutkového stavu, lze jej považovat za úplný. Soud provedl v rámci dokazování všechny důkazy, které pro objasnění věci přicházely v úvahu. Důkazy byly provedeny zákonným způsobem, a tudíž vůči žádnému z nich nelze vznést procesní námitky. Rovněž nebylo

shledáno porušení procesních ustanovení, týkajících se nutné obhajoby nebo jiné povinnosti orgánů činných v trestním řízení k zajištění řádné obhajoby.

8. K závěrům, které krajský soud učinil (hodnocení důkazů) na podkladě takto provedeného dokazování odvolací soud nemá a ani nemůže mít výtek. Nutno v této souvislosti připomenout významnou procesní zásadu, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. řádu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem. V takovém případě totiž nelze napadenému rozsudku vytknout žádnou vadu ve smyslu cit. ustanovení a do skutkových závěrů nalézacího soudu nelze zasahovat. Co se pak týče samotného hodnocení důkazů, odvolací soud především zdůrazňuje, že tato fáze trestního řízení je ve výsostné kompetenci soudu projednávajícího věc v I. stupni a způsob samotného hodnocení jednotlivých důkazů nemůže být v rámci odvolacího přezkumu napadán, a to za předpokladu, že se toto hodnocení důkazů opírá o řádně provedené dokazování (úplné a zákonné) a že se v rámci tohoto hodnocení důkazů soud zabýval všemi skutečnostmi pro toto hodnocení důležitými, a že byly úzkostlivě zachovávány veškeré základní zásady dokazování, včetně zásady in dubio pro reo (viz Rozh. č. 53/92 věta první Sb.rozh.tr., nebo rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp. zn. I ÚS 2726/2014).
9. Z uvedených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že otázka zjištění viny obžalovaného byla provedena zákonným způsobem a zjištěním soudu I. stupně přisvědčil.
10. Soud I. stupně nepochybil ani při právním posouzení zjištěného a prokázaného skutku, zejména pak v otázce naplnění skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku, ukončené ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Odvolací soud se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku v tom, že při provedeném skutkovém zjištění, jímž obžalovaný škrtil poškozenou proto, aby přestala křičet, v okamžiku, kdy ztratila vědomí, ve svém jednání ustal a plácáním přes obličej ji opět uvedl do stavu kdy dýchala a poté ji ještě pozoroval, zda je při vědomí, bylo bez dalšího prokázáno, že úmyslem obžalovaného nebylo poškozenou usmrtit. Z hlediska právního tak složka vědění způsobení následku mohla být u obžalovaného v době jednání přítomna, složku volní ke způsobení následku lze bezpečně vyloučit. Nebylo totiž prokázáno a ani zjištěno, že by obžalovaný poškozenou usmrtit chtěl (přímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku), a jeho jednání při skutku rovněž vylučuje situaci, při níž by pro případ, že usmrcení poškozené způsobí, byl s ním srozuměn event. v nižší formě zjištěného úmyslu s tímto následkem smířen (nepřímý úmysl podle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákoníku).
11. Jednání obžalovaného popsané ve výroku napadeného rozsudku bylo proto správně právně posouzeno jako přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločin omezování osobní svobody podle § 171 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, přičemž všechny tyto trestné činy byly spáchány v rámci jediného skutku a bylo proto možno takovouto překvalifikaci akceptovat nejen z hlediska hmotného práva, ale i z hlediska procesní totožnosti prokázaného skutku.

12. Z hlediska procesní totožnosti skutku se však vymykal postup soudu I. stupně, jímž ke skutku, který byl obžalovanému původně kladen za vinu, přidal i právní posouzení přečinem neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku, k čemuž byla pozměněna i skutková věta tak, aby v rozsudečném výroku byl popsán i skutek předmětnému ustanovení trestního zákoníku odpovídající. Tento postup však nebyl správný. Odhlédnuto od spornosti naplnění skutkové podstaty přečinem neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku v případě kdy pomoc neposkytne osoba, která újmu sama způsobila, uvedeného jednání se obžalovaný dopustil až poté, co byly dokonány činy, pro které byl souběžně trestně stíhán. Pokud by tedy přicházelo v úvahu použití skutkové podstaty přečinu neposkytnutí pomoci, musel by být tento samostatný skutek již předmětem sdělení obvinění a součástí obžaloby. Protože se tak nestalo, bylo nutno považovat odsouzení pro skutek, pro který dříve nebylo obvinění sděleno a obžaloba podána, za nezákonný, a obžalovaný jím nemohl být uznán vinným.
13. Vrchní soud v Praze proto ve výroku o vině v napadeném rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a), odst. 2 trestního řádu zrušil samostatný skutek, jímž byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 1 trestního zákoníku, a protože tím byl částečně zrušen výrok o vině, bylo povinností odvolacího soudu podle § 258 odst. 2 trestního řádu zrušit i další výroky, které měly svůj základ ve výroku o vině – tedy výrok o trestu a výroky o náhradě škody a náhradě nemajetkové újmy.
14. Sám pak Vrchní soud v Praze rozhodoval otázku uložení trestu obžalovanému za skutky, které mu byly řádně prokázány a kterými byl uznán vinným výroky, které zůstaly nezměněny, přičemž vycházel ve všech okolnostech, které správně ve vztahu k uloženému úhrnnému trestu hodnotil krajský soud. Bylo tudíž přihlédnuto podle § 41 písm. p) trestního zákoníku k dosavadnímu vedení řádného života obžalovaným, přičemž podle závěru znalce psychologa je resocializace obžalovaného možná. Obžalovaný není primárním agresorem, netrpí sexuální deviací, poruchou osobnosti ani závislostí na návykových látkách. Přitěžovalo mu jen množství trestných činů, jichž se svým jednáním vůči poškozené dopustil.
15. Protože pak jeden z těchto trestných činů z důvodů shora popsaných u obžalovaného [REDAKCE] odpadl, uložil mu Vrchní soud v Praze trest odnětí svobody na dobu čtyř let, tedy mírně snížený oproti původně vyměřenému trestu odnětí svobody na čtyři a půl roku. Pro výkon uloženého trestu byl obžalovaný zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, neboť nebyly dány podmínky pro jeho zařazení do vyššího stupně nápravného zařízení.
16. Vedle trestu odnětí svobody byl pak obžalovanému uložen podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku i trest vyhoštění z území České republiky na dobu šesti let. Soud I. stupně zde správně konstatoval, že obžalovaný nemá stabilní blízké vazby na území České republiky a spáchal závažné trestné činy, přičemž trest vyhoštění je vyžadován zájmem společnosti o bezpečnost lidí a jejich ochranu před další možnou trestnou činností tohoto obžalovaného. Délka uloženého trestu odpovídá povaze a závažnosti činů, a to i včetně osoby pachatele.
17. Výroky o náhradě škody a o nemajetkové újmě pak odvolací soud převzal ze zrušeného rozsudku krajského soudu, a to včetně odůvodnění jejich důvodnosti a výše, neboť se se všemi okolnostmi v odůvodnění těchto výroků v plném rozsahu ztotožnil.

18. S ohledem k důvodům uvedeným v části 11, 12) tohoto rozhodnutí pak nebylo odvolání státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové shledáno důvodným a bylo proto závěrem tohoto rozsudku podle § 256 tr. řádu zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b tr. ř. však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch odsouzeného, a dále odsouzenému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Odsouzený tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání odsouzeného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - m) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá, přičemž dovolání lze podat, jen je-li tu některý z následujících důvodů:

- a) ve věci rozhodl věcně nepřislušný soud, nebo soud, který nebyl náležitě obsazen, ledaže místo samosoudce rozhodoval senát nebo rozhodl soud vyššího stupně,
- b) ve věci rozhodl vyloučený orgán; tento důvod nelze použít, jestliže tato okolnost byla tomu, kdo podává dovolání, již v původním řízení známa a nebyla jím před rozhodnutím orgánu druhého stupně namítnuta,
- c) obviněný neměl v řízení obhájce, ač ho podle zákona mít měl,
- d) byla porušena ustanovení o přítomnosti obviněného v hlavním líčení nebo ve veřejném zasedání,
- e) proti obviněnému bylo vedeno trestní stíhání, ačkoliv podle zákona bylo nepřípustné,
- f) bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí,
- g) rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy,
- h) rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení,

- i) obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným,
- j) bylo rozhodnuto o upuštění od potrestání nebo o upuštění od potrestání s dohledem, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro takový postup,
- k) bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení,
- l) v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný,
- m) bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g), aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až l).

Dovolání lze podat též tehdy, byl-li uložen trest odnětí svobody na doživotí.

Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda jej podává ve prospěch nebo v neprospěch odsouzeného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 5. září 2023

JUDr. Vladimír Stibořík v.r.
předseda senátu

